

MARIA TURTSCHANINOFF

MARESI

RAUDONOJO VIENUOLYNŲ
KRONIKOS

Aukso pieva

MARIA TURTSCHANINOFF

MARESI

RAUDONOJO VIENUOLYNŲ KRONIKOS

PIRMA KNYGA

Iš švedų kalbos vertė
ELŽBIETA KMITAITĖ

Aukso lėva
Vilnius / 2021

Visos teisės saugomos. Be raštiško leidėjo sutikimo
nei ši knyga, nei kuri nors jos dalis negali būti kopijuojama,
atkuriama, perduodama ar įrašoma jokia forma.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Versta iš:
Maria Turtchaninoff
MARESI. KRÖNIKOR
FRÅN RÖDA
KLOSTRET
Schildts & Söderströms,
Helsingfors

Knygos vertimą remia

© Maria Turtchaninoff, 2014

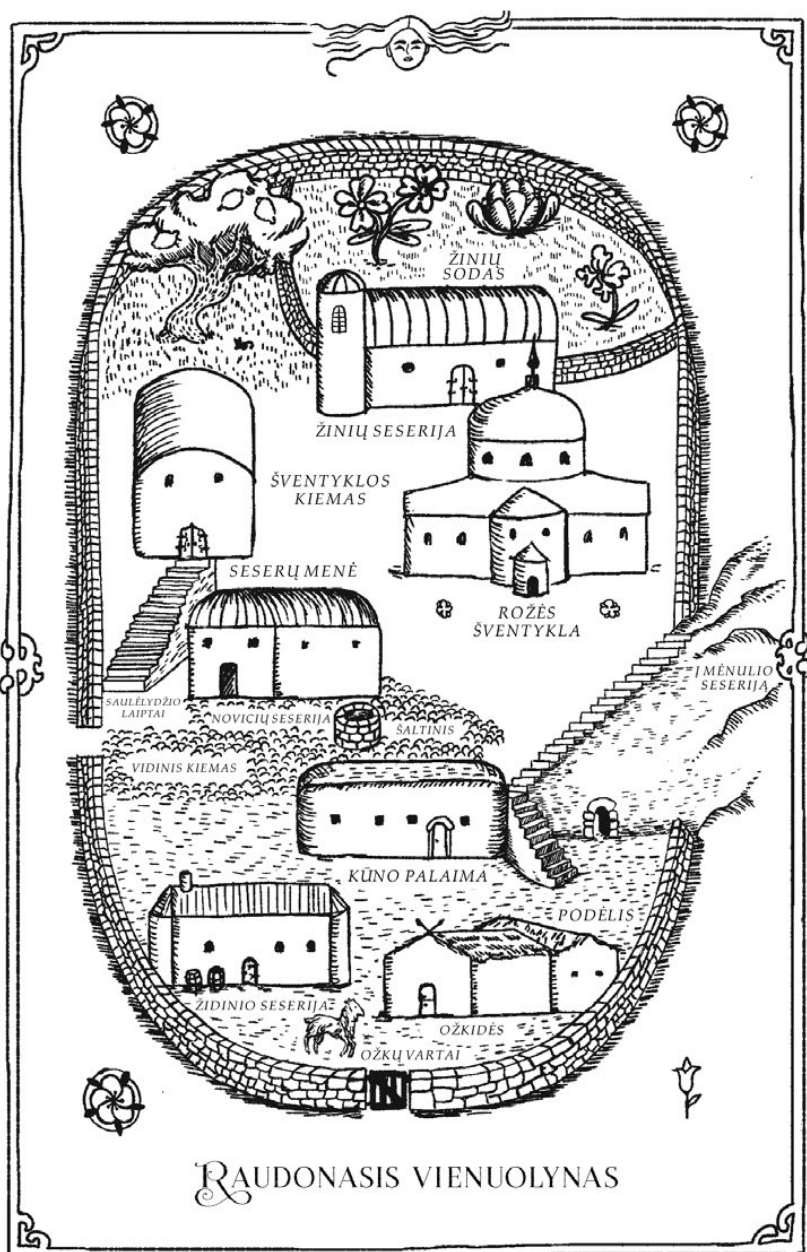
© Vertimas į lietuvių kalbą, Elžbieta Kmitaitė, 2021

© Viršelio apipavidalinimas, Judita Židžiūnienė, 2021

© Leidykla „Aukso pieva“, 2021

ISBN 978-609-8105-60-5

Mano seseriai
Alexandrai

MANO VARDAS MARESI ENRESDOTER, rašau šiuos žodžius devynioliktais trisdešimt antrosios Motinos valdymo metais. Ketverius metus praleidau čia, Raudonajame vienuolyne, per tą laiką perskaičiau beveik visus senuosius tekstus apie vienuolyno istoriją. Sesuo O sako, kad šis mano pasakojimas bus padėtas prie kitų raštų. Kaip keista. Aš dar tik novicė¹, ne abatė, ne išsimokslinusi sesuo. Tačiau, anot sers O, svarbu, kad kaip tik aš užrašyčiau, kas nutiko. Aš viską regėjau savo akimis. O pasakojimais iš antrų lūpų nevalia pasikliauti.

Nesu istorijų pasakotoja. Dar ne. Bet jei lauksiu, kol ja tapsiu, kol išmoksiu tinkamais žodžiais nupasakoti tai, kas įvyko, viską būsiu pamiršusi. Todėl prisiminimus užrašau dabar, kol viską aiškių aiškiausiai regiu prieš akis. Nedaug laiko praėjo, vos vienas pavasaris. Atminty šviežia ir tai, ką mieliau pamirščiau. Kraujo kvapas. Trupantys kaulai. Neno-

¹ Vienuolyno naujokė (vertėjos pastaba).

riu šių prisiminimų iškelti į dienos šviesą. Bet privalau. Apie mirtį rašyti sunku. Tačiau vien todėl, kad sunku, negalima imti ir pamiršti.

Pasakoju, mat antraip vienuolynas užmirš. Pasakoju ir tam, kad pati suprasčiau, kas įvyko. Skaitydama istorijas visados geriau suprantu pasaulį. Tikiuosi, kad taip bus ir užrašius savąją.

Vis galvoju apie žodžius. Kokie žodžiai geriausiai perteiks įvykius, neiškreipdami ir nepagražindami vaizdo? Kiek tie žodžiai sveria? Iš visų jėgų stengsiuosi aprašyti tik tai, kas svarbu šiai istorijai, nutylėsiu, kas nereikalinga, te Deivė atleiddžia, jei ne visad eisis sėkmingai.

Sunku nuspręsti, kur istorijos prasideda, o kur baigiasi. Nežinau, kur šiosios pabaiga. Su pradžia lengviau. Viskas prasidėjo į vienuolyną atvykus Jajai.

PĀ PAVASARIO RYTA, KAI ATKELIAVO JAJA, paplūdimyje rinkau moliuskus. Prikrovusi puspilnį krepšį atsisėdau ant akmens valandėlę pailsėti.

Paplūdimys skendėjo šešėliuose, saulė dar neperkopusi Baltosios damos kalno, kojos šalo nuo jūros vandens. Po padais, į taktą su jūros mūša, girgždėjo apvalūs akmenukai, vandens pakraščiu šokinėjo raudonkojis paukštis koanas – irgi ieškodamas moliuskų. Kaip tik šiam sėjikui ilgu snapu pačiupus kriauklę, netoli aukštų, siaurų uolų, vadinamų Dantimis, išniro nedidelis laivas.

Būčiau apie jį antrąsyk nè nesusimąsčiusi, šiuose vandenyse kas mėnesį pasirodo ne vienas žvejų laivas, tačiau šis atplaukė keisčiausia kryptimi. Su mumis prekiaujantys žvejai paprastai atvyksta iš žemyno šiaurėje arba iš turtingų žvejybinių vandenų aplink salas rytuose. Jų laivai visai kitokie, maži, baltai dažyti, su dangaus mėlio burėmis ir dviejų, trijų vyrų įgula. Iš žemyno atsargas, o kartais ir novices, plukdo pilvoti ir lėti laivai. Šie dažniausiai atplaukia su palyda, saugančia nuo piratų. Kai prieš ketverius metus pati atplaukiau tokiu laivu, pirmąsyk regėjau jūrą.

Į Raudonąją vienuolyną Maresi atvyksta trylikos, per bado žiemą. Apie šią paslaptinę vietą tebuvo girdėjusi legendose. Pasaulyje, kuriame mergaitėms draudžiama mokytis, keliauti ir turėti savo nuomonę, sala, kurioje laisvai gyvena vien moterys, skamba neįtikėtina. Bet atsidūrusi čia, Maresi įsitikina, kad legendos nemelavo. Ji saugi.

Tačiau vieną dieną į vienuolyną laivu atplaukia Jaja, susivėlusiais šviesiais plaukais, purvu apkepusiais drabužiais ir randų išvagota nugara. Į šią salą mergina pabėgo nuo siaubingo pavojaus ir protu nesuvokiamo žiaurumo. Ją nuskriaudę vyrai viską atiduos, kad tik ją surastų. Raudonojo vienuolyno moterys ir merginos privalo pasitelkti savo galias ir senovės seserų žinias, kad nugalėtų užpuolikus, trokštančius nušluoti vienuolyną nuo žemės paviršiaus. O Maresi teks stoti akistaton su savo baisiausiomis, juodžiausiomis baimėmis.

Tai pasakojimas apie draugystę ir išgyvenimą, magiją ir stebuklus, grožį ir siaubą – „Maresi“ prikaustys ir kerės iki paskutinio puslapio.

Maria Turtschaninoff gimė 1977 metais, jau būdama penkerių pradėjo rašyti pasakas, o dabar yra sukūrusi daugybę knygų apie magiškus pasaulius. Autorė pelnė Švedijos YLE literatūros premiją ir buvo dusyk apdovanota „Svenska litteratursällskapet“ premija. 2017 metais rašytoja nominuota Astridos Lindgren apdovanojimui ir „CILIP Carnegie“ medaliui. „Maresi“ – pirmoji „Raudonojo vienuolyno“ trilogijos dalis. Serija išversta į daugiau nei 24 kalbas, o teises ekranizuoti kūrinį įsigijo „The Bureau“.

